

לזכר תלמיד

זכורני, לפני כשנתיים יצאתי עם תלמידי מכיתה ט' לעבודת-גיוס בגן הירק. התלמידים והתלמידות הולכים בשורות בין השיחים וקוטפים עגבניות, מריקים את הפחים המלאים לתוך ארגזים וחוזרים וממלאים את הפחים; פני הבנים והבנות משולהבים, העינים בוערות — כיתה ט' לא תפגר, לא תעשה עבודתה כלאחר יד ותמלא את המכסה המוטלת עליה, ואולי אף בעודף. והלא בכך תלוי גם גודל התרומה, שתימסר לקרן־הקיימת בשם הכיתה... ורן עם כולם, בין כולם ולפעמים אף בראש כולם. והלב חרד ללב... אך כלום אפשר לומר לו שיוהר, ואם תאמר, — האם יתן דעתו על כך? כזה היה רן, וכזה היה נוהגו. לא רצה להתנהג כחולה, כי מטבעו היה בריא, בריא וחזק בנפשו. וגופו החסון, וקולו הגברי העמוק לא העידו כלל על מומו שבלב.

בכיתה היה בין התלמידים המצטיינים, במיוחד הראה נטיה למקצועות הריאליים, אך גם את המקצועות ההומניסטיים למד ברצינות ותוך אחריות. בהיסטוריה אף הצטיין לא רק בזכירת הדברים וידיעתם, אלא גם בהבנתם.

רן לא התנהג כחולה ולא רצה שיתיחסו אליו כאל חולה וירחמו עליו; בכוח רצונו ועוז נפשו השיג את מבוקשו: חבריו אהבוהו ורחשו לו כבוד, ואיש מהם לא היה נותן דעתו על מצב בריאותו. על כן כה רבה היתה התדהמה, נוסף על הצער, כשנסתלק הנער החביב והנכבד על חבריו, מוריו ומחנכיו.